

KDO SNĚDL HOLOUBÁTKA?

ŠEVCOVÁ UPEKLA DVĚ HOLOUBÁTKA, JEDNO PRO sebe a jedno pro muže, pěkně do zlatova, postavila je na pícíku a šla někam ven. Švec zatím šil. Chvilkami zdvihl nos a lokal do sebe libou vůni, jižto celá světnice nadchnuta byla. Konečně ho zarazila vůně tak silně, že mu mlsavost déle na stoličce posedět nedala. Sotva žena paty ze dveří vytáhla, byl se stoličky vzhůru a u pekáče. Dříve však, než pro jedno sáhl, naslouchal, není-li žena v síni, a to z té příčiny, že se ženušky bál. Zapíral to sice, ale bylo tomu tak a nejinak. Venku bylo ticho, a švec v čerstvosti holoubátko vytáhl a snědl. *Mlsný jen když oblízne a hladový když se nají*, je staré přísloví. Švec byl ale mlsný i hladový, tudy nebylo jednoho holoubátka dost, proto se také bez dalšího rozmyšlení do druhého pustil a bez všelikých výtržků je snědl.

Nato sedl na třínožku a pilně šil. Žena přišla do světnice, a že bylo právě poledne, uchystala na stůl talíře a dala oběd. Všecko se vedlo dobře, jak přišlo ale na pečení, tu nastala z čista jasna bouřka. „Kdo snědl holoubě?“ znělo první udeření.

„Mne se neptej, já ne, vždyť jsem ani nevěděl, že je pečeš,“ zněla zase odpověď, a to šlo v jednom kuse dále, otázka za otázkou, odpověď za odpovědí. Švec se nepřiznal, až konečně řekl, že to žena sama snědla, co na něm na ubohém nyní pohledává.

„Nu dobře tedy, necháme hádky prozatím; ale od té chvíle nebudeme jeden ani druhý mluvit. Který by dříve promluvil, na tom to zůstane, že holoubě snědl.“ Tak rozhodla ševcová a dle jejího výroku muselo se státi.

Od té chvíle bylo v ševcově domu jako v hrobě. Mrzelo je to dost; ševcová nemohla se vadit a klevety vypravovat,

ševci se zase stýskalo, že nemůže odpovídat a zpívat, i raději by její vádu byl poslouchal, než to mrtvé ticho snášel. Ale první slovo vyřknouti přece nechtěl jeden ani druhý. Byl třetí den od té doby, co naposled spolu mluvili, když zastavil u domku kočár, sloužící skočil dolů a ptal se na cestu k městu. Již měla ševcová hubu otevřenou na odpověď, ale najednou zase sedla a jen ukázala rukou na stranu, kudy mají jeti, a švec udělal to samé.

Sloužící přijda nazpět povídal pánovi svému, že jsou v chaloupce dva němí. Vtom vyběhne ševcová z chalupy, která si byla něco vymyslila, a leze k pánu do kočáru, dávajíc na srozuměnou, že mu cestu ukáže. Pán udělal místo, kočí práskl do koní a již ujížděli.

Tu křičí švec z okna: „Ženo, ženuško, neodjížděj a odpusť mně, já snědl holoubátkal“

Žena se dala do smíchu a nyní teprv pánovi celou historku pověděla. Pán se srdečně zasmál a dal ševcové dukát, aby si koupila jiné holoubátka; z těch nedostal ale mlsný pan manžel ani na zub.